

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Sacerdotii Origine & Præstantia - Variis item Industriis, & Praxibus, quibus Sacerdotes boni ad Dei gloriam suámque & Proximi salutem promovendam sunt usi ; Malorum Qvoqve Sacerdotum infelici interitu, radicibus, & remediis Cui etiam Compendium Ritualis, ea, quæ pro commodiori Sacramentorum & ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1681

§. 5. De felici morte zelosorum Sacerdotum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48600](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48600)

tamen caritas conversationem cum Proximo promptissimus accedebat, & modò pacem inter conciliabat, modò tristes & afflictos melliflua labatur. Cuius doctis docta, non tamen vana, affectata, sed utilia miscebat colloquia, discendi cupidior; hinc cum nullis libentius, quam cum religiosis de rebus Asceticis loquebatur; quos si reprehendi enim verò ridere vultus, & cor gaudiis dilatarè, & incipiebat. Vita c. 22.

II. Audiant itaque Sacerdotes S. Jacobum hortantem c. 3. *Quis sapiens & disciplinatus ostendat ex bona conversatione operationem suam consuetudine sapientia;* ut dicere & ipse possit cum ad Philip. 3. se conversatum esse sine querela; & illud Sap. 8. *Intrans in domum meam, conquiescat illo; non enim habet amaritudinem conversatio eius cadum convulsus illius, sed latissimam & gaudium*

S. Ultimus.

De felici morte zelosorum Sacerdotum.

I. Si sententia illa S. Davidis Pharisæi. *Preteritio in Tu Domini mors Sanctorum ejus,* in ullo alio, Sacerdotibus locum habet; de his enim verificabitur, quod Apoc. 14. dicitur: *Beati mortui, qui non moriuntur; amodo jam dicit spiritus, ut requiescant operibus suis; opera enim illorum sequuntur illos.* Ut ait S. Gregorius l. 10. mor. c. 21. dixit: *Ad vesperum fulgor Sacerdoti justo, quia in occasu suam cogitationem, atque ideo dictum: Timentis Dominum in extremis,* id quod non pauci Sacerdotes sunt expati

S. Augustinus in grave morbo, quo supremam vitam quam sanctissime perageret, communibus Ecclesiam Sacramentis ad mortem fortiter, sancteque vitam migraret, ne assidua ejus de rebus cælestibus à quoquam præpediretur, omne à se amovit amicos

sequi, ita ut nullus cum adire posset, nisi cum Medici
 in inferent, vel ciborum aliquid inferretur, reliquum
 tempus orationi ac rerum caelestium meditationi dabat: di-
 solutus, neminem sine congruo noxarum dolore decede-
 debere; quam ob causam ipse in adversa lectuli parte
 contra peccatorum horrorem, qui moribundos frequenter
 capere solet, majoribus characteribus exaratos septem Psal-
 mos penitentiales appendi iusserat, quos saepius magna vi-
 rorum perlegebat. Denique verò à febris penitus op-
 pressus, interruptis ac morientibus vocibus Collegas suos
 à vita sanctimoniam cohortans, & Christum Servatorem,
 intemeratam Virginem, S. Stephanum, aliòsque Patro-
 nis invocans, astantibus ac pariter orantibus Fratribus in
 pace obdormivit. Vita 1.3. c. 64. & 62.

S. Ambrosius cum à Sacerdotibus quibusdam rogaretur,
 sibi vivendi à Domino peteret comitatum, respondit:
 non ita inter vos vixi, ut pudeat me vivere; nec timeo
 mori, quia bonum Dominum habemus. Sed & eodem tem-
 pore usque ad horam exitus expansis in crucem manibus
 oravit, ac tandem, ubi ab Honorato Ecclesiae Vercellensis
 obdormivisset, tertià vice caelitus admonito sacrum Domini
 Corpus accepit, animam in manus Creatoris tradidit. Vita
 1. Dec.

S. Nicolaus Episcopus instante morte suspiciens in cae-
 lum, cum Angelos sibi occurrentes intueretur, illo Psalmo:
In te Domine speravi: pronuntiato, ubi ad illa verba venit:
In manus tuas commendo spiritum meum: in caelestem Pa-
triam migravit. Vita 6. Dec.

S. Clarus Abbas appropinquante horà exitus sui Psalte-
 rum cum Fratribus decantare cepit, qui, cum ad illa ver-
 ba: *Omni spiritus laudet Dominum: venissent, cum luce-
 rent ineffabilis totam cellam replevit, sicque beata anima
 carae soluta recessit. Vita 2. Jan.*

S. Bonitus Episcopus ingravescente morbo ad extrema de-
 ductus, caeleste viaticum sumpsit, signo Dominico se muni-
 vit, & fenestram cubiculi aperire jubens, oculos lacrymis
 madentes ad caelum erexit, & Psalmum morienti congruum
 recitans spiritum DEO reddidit. Vita 12. Jan. apud Ha-
 rem.

S. Seva-

S. Severus Episcopus Ravennatensis, cum diem obitus
ex divina revelatione cognovisset, die quodam SS.
Sacrificium offerens, transiit suum ex hoc Mundo
rima Sacramentorum cœlestium perceptione communi
convocatoque ad se totius Urbis Clero, & utriusque
populo, de integritate Catholicæ fidei, de fraternæ caritatis
& dulcissima animorum consensione servanda eorum
impertitâ illis benedictione, stolâ Sacerdotali indutus
vûsque sepulchrum ingrediens, non multo post factam
mam Creatori reddidit. Vita 1. Febr. apud eundem.

S. Nicolaus Tolentinas ex Ordine S. Augustini, cum
ante obitum Mensibus quâlibet nocte, ante præcedens
nas, voces Angelicas audivisset, & gravi infirmitate
vari advertisset, convocatos Fratres sic est allocutus
nihil mihi conscius sum, non tamen in hoc justificatus
Itaque si cuiquam ex vobis injuriam irrogavi, participatis
meis. Te verò, Pater Prior, obnixè rogo, ut
primùm legas mihi absolutionem omnium peccatorum,
meorum, & Matris Ecclesiæ Sacramenta mihi
Quæ cum profundissimis lacrymis lampfisset, iussit
En Dominus meus JESUS Christus suæ Matris & Nostri
Augustino innicens dicit mihi: *Euge serve bone*
intra in gaudium Domini tui: ac mox subdens, iunctis
tuas, Domine, commendo spiritum meum; iunctis
manibus, & oculos ad Crucem elevans; iunctis
vultu animam efflavit. Vita 10. Sept.

S. Martinus Episcopus mortem sibi imminere præ-
stratum suum cinere & cilicio operuit, cumque rogatus
vilia saltem stramenta supponi suerit, respondit, non
Filij, Christianum aliter, quàm in cinere mori, & pro
vobis exemplum reliquit, ipse peccavi. Subinde
manibus in cælum semper intentus, cum moneretur
pus lateris mutatione relevaret, sinite me, inquit, Fratres,
cælum potius respicere, quàm terram, ut
itinere iturus ad Dominum spiritus dirigatur. Quo-
tus, cum Diabolum propè assistentem vidisset, si-
nus dixit: quid hîc adstas, cruenta bestia? nihil in
nestè reperies, Abrahæ me sinus recipiet. Quâ in voce
tam animam exhalavit. Vita 11. Nov.

S. Laurentius Justinianus in agone circumstantibus dixit;
 hinc cum lacrymis vestris, tempus lætitiæ est, non
 timor. Pudeat vos mortem timere, cum Dominus
 JESUS Christus, in cujus conspectu decumbo, propter
 in Cruce mori voluerit. Hunc diem semper ob oculos
 habere, tu scis, mi Domine JESU. Surius 8. Jun.
 S. Thomas de Villanova, cum omnia bona, etiam Je-
 suum, in quo jacebat, pauperibus erogata audivisset, DEO
 gratias agens, nunc, agebat, lætus ad agonem propero, nu-
 cum nudo, nihil habens, unde teneat, contra malignos
 spiritus fortiter luctaturus, statimque petiit, ut Sacramen-
 tum unctiois muniretur, missæque legeretur, sub
 Passionem secundum Joannem sibi prælegi jubebat, &
 ad illud attentissima mente audivit, donec augustissimum
 sacramentum elevabatur, tum enim mira humilitate illud
 contemplant, & præ gaudio in lacrymas effusus Canticum.
 Domine, dimitte servum tuum, Domine, secundum verbum
 tuum in pace: inchoavit, eoque finito subdens: *In ma-*
nu tua, Domine, commendo Spiritum meum: requiescit
in pace. In triumpho honor. 1660 Monachij edito fol. 53.
 Joannes Gerardinus de Societate JESU in agone dixit;
 timeo mori, habens à Christo syngrapham ad cælum
 scriptam, cujus sigillo munitam; per sigillum autem hoc in-
 scribitur: *Amen, Amen.* Per syngrapham autem ver-
 ba: *qui reliquerit Patrem & Matrem &c.* Dein ad
 se conversus, ô M A R I A, inquit, tribulaber certè ni-
 si, si nescirem tuum Parrocinium, quæso pia Mater,
 tuæ Patrona, dulcis Virgo, in hora mortis tuo præsidio
 præstare, tu quasi terebinthus extende ramos, & me lassum
 suscipe. Denique animam propriam alloquens, ô anima mea,
 quæ jam hæc malè tractaris, jam pelleris, jam non no-
 tas, eo domicilium tuum jam quassatum, bases nutant,
 fundamenta diruuntur, parietes fiuntur, & per rimas &
 foras jam spiculis dolorum infirmitas te pellit; quid i-
 terum moraris exi oculus, exi lata instar columbæ ex cavea
 tua, reditura cum virenti ramo olivæ. Annus Soc.
 1606. Lithuan. Colleg. Pulrov.
 Jacobus Merlohorstius triennio ante mortem tumbam si-
 bi

bi præparaverat, quam lecto impostam quotidie
plabatur, cui hoc dyticon inscripserat:

*Cum capulum cernis, cur non mortalia spernunt
Tali namque domo clauditur omnis homo.*

Testamentum pridem scripserat, quod annuē be-
vebat, & vel confirmabat, vel mutabat, hæredibus
pauperibus nominatis, funeris etiam omnem rationem
signarat, & privatam semper decreverat, abique pen-
sumptibus, qui mortuo non prodessent, & pauperibus
cessaria subsidia decerperent, eique solos cum Sa-
sentes esse quadraginta pauperes iusserat, qui nocte
delato in templum funere vacarent precibus, dicere-
lias, animam DEO commendarent. Cum fatum
imminere persentisceret, cum tenero pietatis sensu
heroicos virtutum actus Sacramenta pœnitentiæ, E-
stixæ, & unctionis suscepit, à præsentibus, & absentibus
niam offensarum demissè petiit, caput 12. l. 2. ex
imitatione Christi prælegi sibi petiit, desiderium
Patriæ per varios Psalmos excitavit, & crucifixi
vulnera dulcissimè disuaviatus, millies & millies,
dulcissime JESU, laudabo te, JESU miserere mei.
MARIA, inter quæ verba sæpius repetita, placide
vit. Vita. l. c. 38. & 37.

Georgius Hippus è Societate JESU, cum videtur
morbo ipsius commotum, & quærentem, num aliquod
opus esset? quid, respondit, quid opus esse poterit
paulò post DEUM habituro? quid mœstitioni præter
gratularis potiùs præstolanti tantum bonum? An-
f. 114.

II. Quidni ergo exclamet Sacerdos quilibet,
cum Balaam num. 23. *Moriatur anima mea mor-
rum, & stant novissima mea horum similia: verum
mors iustorum, ut rectè S. Gregorius super c. 18. Mar-
bonis est in adiutorium, malis in testimonium, ut
versi sine excusatione pereant, unde elebri excep-
piunt, ut vivant. Sic enim & de ipsis cum ven-
poterit: Pretiosa in conspectu Domini mors
Sacerdotum; pretiosa planè, ut S. Bernardus in ep-*

inquam suū laborum, tanquam victoria consummatō, tanquam vita janua, & perfectā securitatū ingressus.

✞ ✞ ✞ ✞ ✞ ✞ ✞ ✞ ✞ ✞ ✞ ✞ ✞ ✞ ✞ ✞ ✞

PARS III.

DE MALORUM SACERDOTO DOTUM INFELICI EXITU ET POENIS.

Uln opposita juxta se posita magis illucescant, non parū proderit, ad dignitatem & præmum bonorū Sacerdotum clariū demonstrantia, & damna, quæ ex malorum Sacerdotum scelibus oriuntur; & infelices exitus, quos propter eorū vitam sunt passi, paulō clariū ob occurrunt, simulque causæ & radices tantorum scelerum, eorūque remedia explicentur, quæ omnia hac parte breviter præstabuntur.

CAPVT I.

VI SACERDOTES HOC LOCO POTISSIMUM IN- TELLIGANTUR.

¶ Et malos Sacerdotes hoc loco non intelligo eos, qui levibus & quotidianis peccatis, in quæ etiam justifiles cadere solent, committunt, sed qui gravioribus sceleribus sunt obnoxii, atque in iisdem consuetudine contractis; obfirmatam non respiscendi voluntatem callum quomodo obdixerunt; quos quidem genuinis coloribus Apostolus in sua epistola descripsisse videtur, dum dicit: *Pe, illi, qui in via Cain abierunt,* (per DEI scilicet Infrud. l. xii.
R. con-